

- pakārtoti, samazināt naudas soda EUR 82 874 000 apmēru, kas piemērots apelācijas sūdzības iesniedzējai saskaņā ar Komisijas 2014. gada 3. septembra lēmuma C(2014) 6250 *final* 457. punkta a) apakšpunktu, līdz samērīgai summai;
- pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai pārskatīšanai;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Būtībā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka:

- Vispārējā tiesa neesot izpildījusi savu pienākumu veikt pietiekamu apstrīdētā lēmuma pārbaudi, kā tas ir noteikts LESD 263. pantā, jo īpaši tādēļ, ka Vispārējā tiesa šajā lietā izvēlējusies nepareizu pieeju – nepilnīgu selektīvu tiesas pārbaudi. Neskatoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir apstrīdējusi visus kontaktus, kas aplūkoti apstrīdētajā lēmumā, Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi tikai mazāk kā pusi no šiem kontaktiem, sniedzot nepietiekamu pamatojumu tam, kāpēc pārbaudei ir izvēlēti vai nav izvēlēti konkrētie kontakti, un šādai rīcībai nesniedzot juridisku pamatu;
- Komisija un Vispārējā tiesa, attiecīgi, esot pieļāvušas kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz LESD 101. panta piemērošanu, it īpaši tādēļ, ka tās konstatēja apelācijas sūdzības iesniedzējas radītu “vispārēju” konkurences ierobežojumu attiecībā uz mērķi, kas galvenokārt balstījās uz informācijas apmaiņu par vispārējām tirgus tendencēm un paredzamo cenu attīstību. Turklāt, Komisija un Vispārējā tiesa neesot ņēmušas vērā nosacījumus, kas ļauj konstatēt vienotu un turpinātu pārkāpumu, kā tos piemēro Tiesa savā judikatūrā;
- Komisija un Vispārējā tiesa, attiecīgi, esot pieļāvušas kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējai piemērotā naudas soda aprēķinu. It īpaši Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi sekas, kas izriet no viņas veiktās nepilnīgās selektīvās pārbaudes (pārbaudot tikai dažus konkrētos apstrīdētos kontaktus), un līdz ar to esot ignorējusi savu neierobežoto kompetenci attiecībā uz piemēroto naudas sodu. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu – un nav pienācīgi to pamatojusi –, [savā aprēķinā] ietverot apelācijas sūdzības iesniedzējas ne-MVU ieņēmumus, kas izraisīja pārmērīgi lielu un tādējādi nesamērīgu sodas naudas summu.

Pārējie argumenti attiecas uz vairākiem Vispārējās tiesas izdarītiem pierādījumu sagrozīšanas gadījumiem un kļūdainu pierādīšanas pienākuma noteikšanu attiecībā uz, iespējams, šaubīgiem pierādījumiem un kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar Komisijas norādīto pierādījumu pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, kas netika izpausts procedūrā Komisijā.

- pakārtoti, spriedumā esot pārkāpts samērīguma princips, it īpaši tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa nav pietiekami samazinājusi apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda summu, ņemot vērā viņas ierobežoto dalību aplūkotajā pārkāpumā, neesot nepietiekami ņēmusi vērā atbildību mīkstinošos apstākļus un apelācijas sūdzības iesniedzējai piemērotā naudas soda absolūtais apmērs esot nesamērīgs.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2016. gada 15. decembra spriedumu lietā T-199/04 RENV *Gul Ahmed Textile Mills Ltd*/Eiropas Savienības Padome 2017. gada 24. februārī iesniedza *Gul Ahmed Textile Mills Ltd*

(Lieta C-100/17 P)

(2017/C 168/28)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Gul Ahmed Textile Mills Ltd* (pārstāvji – L. Ruessmann, avocat, J. Beck, Solicitor)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu;
- lemt pēc būtības un atcelt Regulu 397/2004 ⁽¹⁾ vai nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā pēc būtības lemtu par prasību atcelt tiesību aktu; un
- piespriest Padomei atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza šādus argumentus:

- Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, lemjot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai vairs nav intereses saistībā ar otro un trešo pamatu. Lemjot, vai apelācijas sūdzības iesniedzējai ir turpmāka interese lietā, Tiesai ir jāņem vērā visi tās rīcībā esošie pierādījumi un informācija un jāaplūko kopējais konteksts. Kļūdas, kuras Padome ir pieļāvusi dempinga starpības aprēķinos, ir metodoloģiskas un var atkārtoties nākotnē.
- Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā – pienācīgi neizvērtējot (un dažos gadījumos vispār neizvērtējot) apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus – nolēma, ka ES nozares ražošanas pārvirzīšana uz ES gultasveļas tirgus augstvērtīgo preču segmentu un pieaugošie gultasveļas ES importa apjomi no Turcijā esošiem ražotājiem, kuri ir saistīti ar ES ražošanas nozari, nav izbeiguši cēloņsakarību starp apgalvoto dempingu un apgalvotajiem būtiskajiem zaudējumiem ES ražošanas nozarei. Turklāt Vispārējās tiesas secinājumi balstās uz Regulā 397/2004 izklāstīto faktu sagrozišanu un faktu kļūdainu juridisko kvalifikāciju.

⁽¹⁾ Padomes 2004. gada 2. marta Regula (EK) Nr. 397/2004, ar ko nosaka galīgu antidempinga maksājumu attiecībā uz Pakistānas izcelsmes kokvilnas gultas veļas importu (OV 2004, L 66, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 27. februārī iesniedza *Curtea de Apel Pitești* (Rumānija) – *SC Cali Esprou SRL/Administrația Fondului pentru Mediu*

(Lieta C-104/17)

(2017/C 168/29)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel Pitești

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *SC Cali Esprou SRL*

Atbildētāja apelācijas instancē: *Administrația Fondului pentru Mediu*

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu ⁽¹⁾ 15. pantu var interpretēt tādējādi, ka tas liedz Eiropas Savienības dalībvalstī pieņemt tiesību normu, ar kuru tiek ieviests maksājums uzņēmējam, kurš laiž valsts tirgū iepakotu preci un iepakojumus, bet neveic nekādas koriģējošas darbības ar preci vai iepakojumiem un tādā pašā formā pārdod tās uzņēmējam, kurš savukārt tās pārdod galapatērētājam, – maksājums, kura apjoms ir noteikts par kilogramu (kg), pamatojoties uz starpību starp, pirmkārt, izlietotā iepakojuma daudzumiem, kuri atbilst obligātajam mērķim – proti, kas ir jāreģenerē vai jāsadēdzina sadedzināšanas iekārtās, iegūstot enerģiju, un jāreģenerē, veicot pārstrādi, un, otrkārt, tiem izlietotā iepakojuma daudzumiem, kas faktiski reģenerēti vai sadedzināti sadedzināšanas iekārtās, iegūstot enerģiju, un reģenerēti, veicot pārstrādi?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīva 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV 1994, L 365, 10. lpp.).